Ovu priču vam besplatno donosi Ririro.com/sr. Naša misija je da damo svoj deci na svetu besplatan pristup različitim vrstama priča. Priče se mogu čitati, preuzimati i štampati na mreži i pokrivaju širok spektar tema, uključujući životinje, fantaziju, nauku, istoriju, raznolike kulture i još mnogo toga.

Podržite našu misiju tako što ćete podeliti našu veb lokaciju. Želimo vam mnogo zabavnih čitanja!

Ririro

IMAGINACIJA JE VAŽNIJA OD ZNANJA

Ririro

Ivica i Marica

Na ivici šume živeli su drvoseča i njegova žena. Imali su dvoje dece: Ivicu i Maricu. Porodica je bila veoma siromašna i često nije bilo dovoljno za jelo. Jedne večeri je žena rekla mužu: „Sutra ujutro ćemo uzeti decu i odvesti ih duboko u šumu gde ćemo ih ostaviti. Neće moći da pronađu put do kuće tako da nećemo morati više da ih hranimo. "Muž je zakukao jer to nije želeo, ali ga je žena ipak nagovorila.

Ivica i Marica su čuli njihov razgovor. "Šta ćemo sada, Ivice?" upitala je devojčica. „Čekaj, sestrice, imam plan", rekao je Ivica sa samopouzdanjem. Kad su roditelji zaspali, Ivica se iskrao iz kolibe i napunio džepove belim kamenčićima. Sledećeg jutra su ih roditelji zaista odveli u šumu. Dugo su hodali, ali je Ivica tajno svakih nekoliko metara bacao po jedan beli kamenčić. Duboko u šumi drvoseča je zapalio vatru za svoju decu i rekao im da će se kasnije vratiti po njih. Dan je prošao,

ali niko se nije vratio. Deca su konačno zaspala, a kad su se probudili, bila je duboka noć.

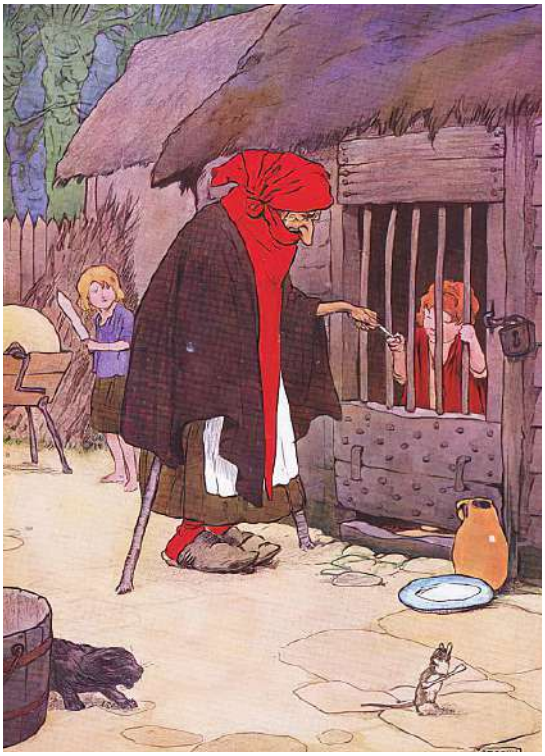

Marica se jako uplašila, ali joj je Ivica rekao za bele kamenčiće. Uzeo je sestru za ruku i rano ujutru su se vratili kući. Njihov otac je bio presrećan. Ubrzo je hrane opet nestalo i njegova žena je opet htela da ostave decu u šumi. Ivica je hteo opet da skupi kamenčiće, ali je žena zaključala vrata. Tako da je ovaj put morao ići bez kamenčića.

Ivica se dosetio da bi mogao da baca mrvice svog poslednjeg parčeta hleba na zemlju. Opet su decu bila ostavljena pored vatre i opet su se probudila sama usred noći. Ali kad je Ivica potražio mrvice, nije mogao da ih nađe. Ptičice su pojele sve mrvice. Deca su satima lutala šumom. Bili su gladni i žedni i hteli su da odustanu, kada su iznenada ugledali veoma posebnu malu kućicu.

Kuća je bila od hleba, prozori od šećera, a krov od palačinki. Deca su odmah počela da ih jedu. Odjednom se iz kuće začuo glas: „Gric, gric, gric. Ko gricka moju

kuću?" a deca su odgovorila: "Vetar, vetar." i nastavili da jedu neometano. Onda su se iznenada vrata otvorila i na vratima se pojavila veoma stara žena. "Uđite, deco. Neću vas povrediti." Unutra su Ivica i Marica dobili još ukusniju hranu i dozvoljeno im je da spavaju na mekim krevetima.

Starica je zapravo bila zla veštica, a deca su joj bila omiljena hrana. Sledećeg jutra je zatvorila Ivicu u kavez. Marica je morala stalno da mu pravi dobru hranu da bi se ugojio. Ali Ivica je bio pametan, i svaki put kada bi veštica pitala da li može da oseti njegov prst, on izvukao štap. Veštica više nije mogla dobro da vidi i pomislila je da je to njegov prst.

Prošle su četiri nedelje. Jednog dana je veštici dosadilo i odlučila je da pojede Ivicu, debelog ili ne. Upalila je rernu i posle nekog vremena rekla Marici da vidi da li je pećnica dovoljno zagrejana. Marica je razumela šta veštica želi da uradi i pretvarala se da ne razume. „Glupo dete!", povikala je veštica, „gle, moraš ovako da staviš glavu u rernu. U tom trenutku je Marica gurnula vešticu u rernu i zatvorila vrata.

Marica je odmah oslobodila Ivicu. Deca su bila presrećna. Sada, kada je veštica bila mrtva, dobro su razgledali njenu kuću. Bila je puna dragog kamenja i bisera. Napunili su džepove i krenuli da traže put kući. Nakon nekog vremena, prepoznali su šumsku stazu koja vodi ka njihovoj kući. Potrčali su što su brže mogli do očeve kolibe. Drvoseča je bio presrećan što su mu se deca vratila. Toliko su mu nedostajali! Žena mu je u međuvremenu umrla. Sa svim biserima i draguljima iz vештičije kolibe, Ivica, Marica i njihov otac nikada više nisu morali da brinu o hrani do kraja života. I živeli su srećno do kraja života!

